

PYRENEJE 2009

26.6. – 11.7. 2009

Cyklistické putování Iberijským poloostrovem po vrcholech horských etap Vuelty a Tour de France.

Donocykl team – zleva:

Honza Dolejš - veterán výpravy s obdivuhodnou kondicí a vytrvalostí - flegmatik č.1

Petr Novák - (brouček), všesportovec, milovník ovoce (i nevlastního), spoluautor akce

Vít'a Dykast - výkonnostní cyklista, dodavatel skvělých vánoček - flegmatik č.2

Luboš Popelka - výkonnostní cyklista s velkým přehledem (186 cm) - flegmatik č.3

Pavel Munster - nejmladší člen výpravy, vrcholový triatlonista, nováček - flegmatik č. 4

Milan Lehký - autor scénáře akce, milovník dobrého piva a strmých kopců

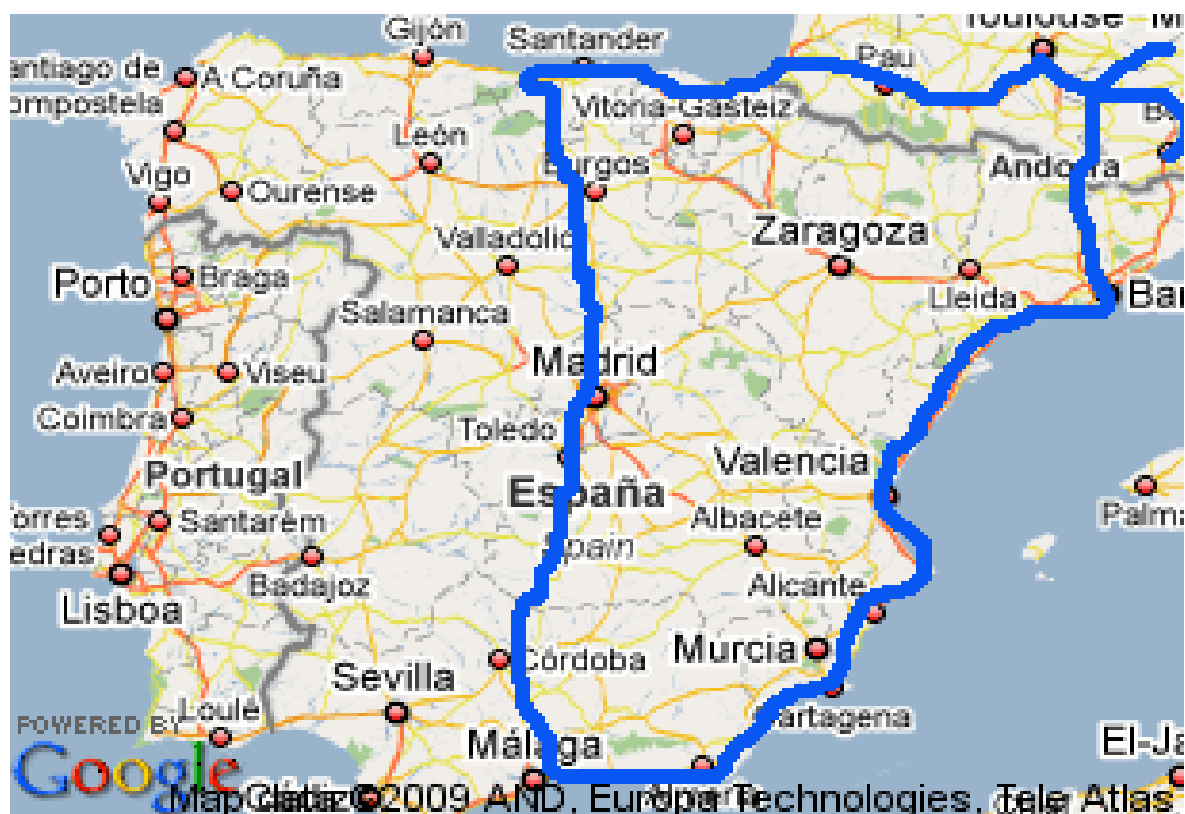
Jirka Špaček - výkonnostní cyklista a vrcholový instalatér z Červené Vody, nováček

Milan Kubík - dokumentarista, protipól výše zmiňovaným flegmatikům - mírný cholerik

Obsah:

26.6. – Nakládání, odjezd.....	str. 4
27.6. - přejezd do jižní Francie, výjezd na Mt. Ventoux	4
28.6. - přejezd do oblasti Národního Pyrenejského parku – Col de Aspin, Col de Tourmalet - kemp Luz St Sauveur.....	7
29.6. - Hautacam – Lourdy.....	9
30.6. - Cirque de Troumouse, Gavarnie	11
1.7. - park Val d'Azun – Col de Spandelles, Col du Soulor, Col d'Aubisque	13
2.7. - Luz Ardiden , přejezd do Cangas de Onis.....	15
3.7. - Cavadona Lakes , přejezd do Asturie.....	16
4.7. - Angliru , přejezd do Granady.....	19
5.7. - Pico de Veleta	21
6.7. - prohlídka Granady, přejezd k Barceloně	23
7.7. - prohlídka Barcelony, přejezd do oblasti Montserrat.....	26
8.7. - klášter Montserrat , přejezd do Andory.....	28
9.7. - Col d'Ordino, Port de Envalira, Arcalis	29
10.7. - 7. etapa TdF, odjezd.....	31
11.7. - návrat, rekapitulace.....	33

S přípravami této velkolepé expedice začali členové skupiny s ročním předstihem. Už po návratu z podobné akce vloni v létě začal Petr vybírat zálohy od přihlášených a Milan L. začal připravovat scénář. Rok uběhl jako voda a termín odjezdu je zde...

Den 0 - pátek 26.6.

Sraz je určen ve 20.00 tradičně u Petra, kde se všichni na čas scházíme. Jako liché se ukázaly první obavy řidiče Zdeňka, zda se vůbec naše zavazadla do jeho Tranzitu vejdou. S cestováním po závodech má bohaté zkušenosti Jirka a tak je rovnání zavazadel v jeho režii. Vše se v pohodě vejde. Drobný problém vzniká jen při montáži nosičů kol a taky, když se oba veteráni skupiny, Milan a Honza, uchylují do nedaleké restaurace U lípy rozloučit s vlastní. Zpoždění tím odjezd skupiny asi o 4 minuty, vzniká první (ale jak se ukáže i poslední) časový skluz v pečlivě připraveném harmonogramu.

Den 1 - sobota 27.6.

Odjíždíme z Mýta ve 22.30 hod. Profrčíme Prahou a v Plzni u benzinky zjišťujeme špatně připevněné přední kolo Luboše! Rychlá oprava, kontrola ostatních a jedeme dál přes Rozvadov, Karlsruhe a Stuttgart k francouzským hranicím. Tady nás čeká nemilé překvapení v podobě mýtného. S koly na střeše jsme vedeni jako nákladní auto a tak za tranzit Francií platíme asi 80E, dvojnásobek taxi osobáků !! Řidič Zdenda skřípe zuby, mumlá něco o žabožroutech a rychle z mýtnice odjíždí směr Lyon, Montélimar a Carpentras do cíle prvního přesunu, městečka Bédoin. To už jsme v údolí hrozivě vyhlížející hory Mt. Ventoux ve stejnojmenném pohoří asi 80 km severně od Marseille. Tuto 1500 km dlouhou cestu jsme ujeli za 18 hodin a na první kopec naší mise vyrážíme, stále ještě ve vedru, až okolo 17 hod.

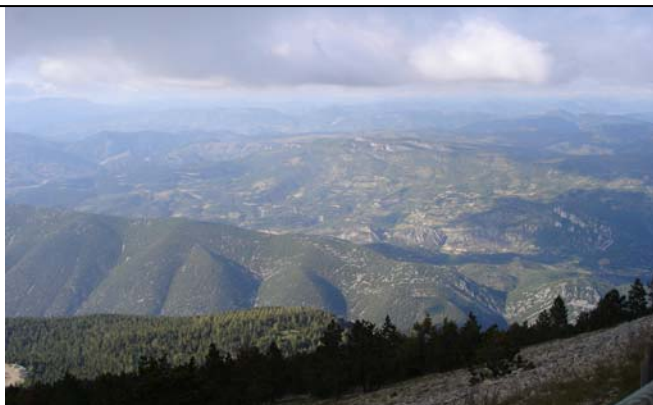

Mont Ventoux je hora v [Provence](#) region jižní Francii, která se nachází přibližně 20 km severo-východně od [Carpentras](#), [Vaucluse](#). Jedná se o největší horu v regionu a je přezdívána "Giant Provence", nebo "The Bald Mountain". Silnice přes horu je často uzavírána kvůli silným větrům. Na "Col de tempêtes" ("Bouře pass"), těsně před vrcholem, byla naměřena největší rychlost větru 320 km/h. Mont Ventoux je geologicky část z [Alp](#). I když je často považován za samostatnou a to kvůli nedostatku hor podobné výšky nedaleko. Na vrcholu hory je holý [vápenec](#) bez vegetace. Jeho odloučená poloha s výhledem na údolí [Rhône](#) zajišťuje, že je tak výraznou dominantou celého regionu a lze ji vidět za jasného dne na míle daleko. Pohled z vrcholu je za dobrého počasí naprosto úžasný.

Zpočátku jedeme všichni pohromadě, na chvíli zastavujeme u sadu obrovských třešní a pak už se skupina dělí na jednotlivce. Dolní, strmější polovina kopce vede největším evropským cedrovým lesem, dál už jen dlouhá, táhlá stoupání vápencovou sutí. Pod vrcholem všichni zastavujeme u pomníku profesionálního cyklisty Toma Simpsona, který zde zemřel vyčerpáním ve 13 etapě Tour 1967. Nahoře je jen 13°, vítr a mlha.

Nahoru vedou 3 silnice. Kdo v jednom dni vyjede nahoru ze všech tří stran (z Malaucene, Bédoinu a Saultu) stává se členem klubu Cingles du Ventoux.

Kopec jedou ti nejrychlejší z nás za 1h 40min. Oproti profíkům, kteří to jezdí pod hodinu, jsme o něco pomalejší, ale přesto jsme na sebe všichni hrdí. První prověrka naší výkonnosti dopadla na výbornou. Dolů sjíždíme v silném, nárazovém větru přes Malaucene, starobylé městečko s množstvím památek. Jirka špatně odbočuje, do Bédoinu přijíždí se zpožděním a tak na další přesun vyrážíme až se soumrakem.

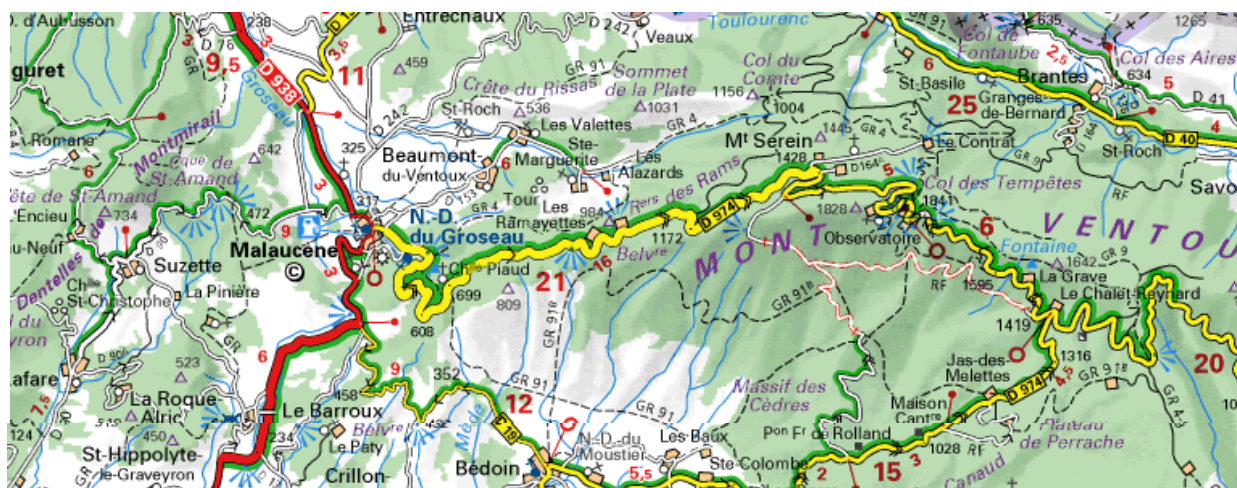
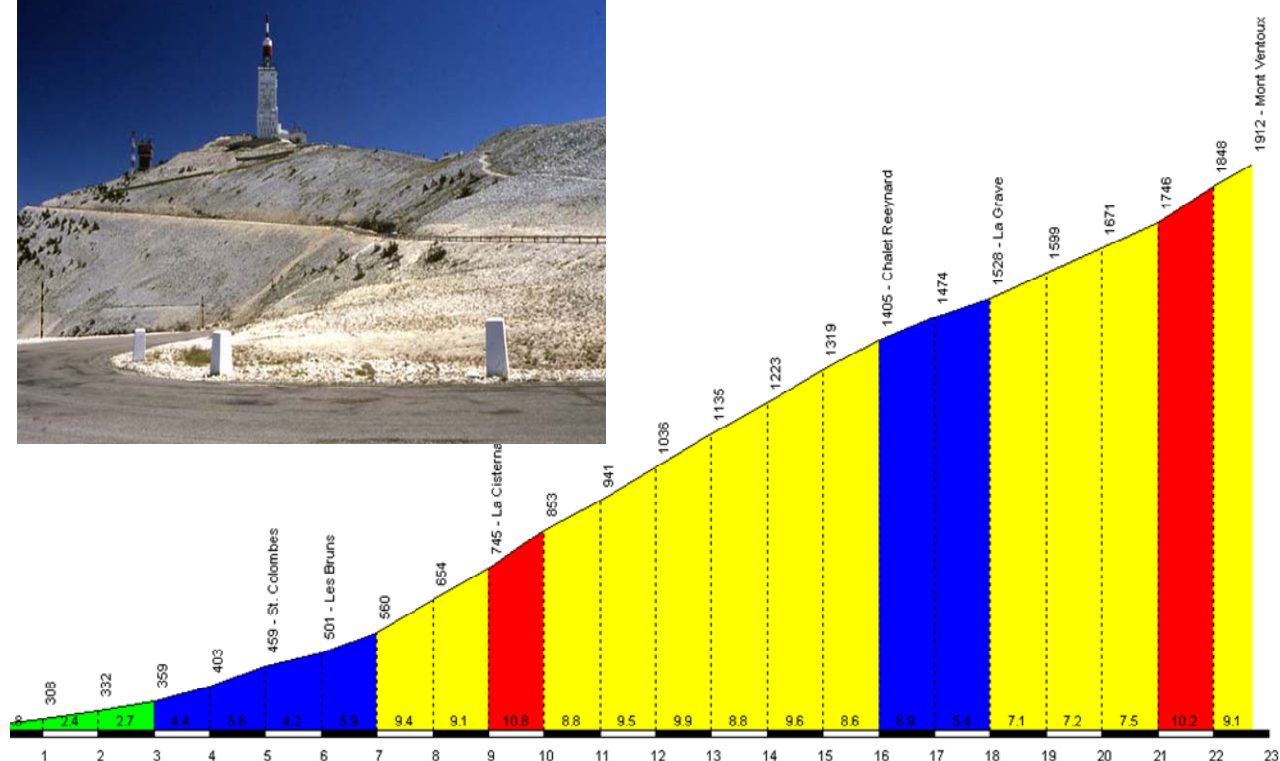
Do Avignonu, perly středověké architektury, přijíždíme před půlnocí a dlouho hledáme nájezd na dálnici do Toulouse. Míjíme nádherně nasvícené opevnění se světoznámým mostem a dokumentarista Milan K. s foťákem v ruce marně žadoní o krátkou zastávku. „Nezastavujem, máme zpoždění“ zní unisono od ostatních. Škoda. Kdo ví, kdy se sem podíváme příště.

Ke krátkému spánku se ukládáme hodinu po půlnoci na dálničním odpočívadle a brzo ráno při snídani zjišťujeme, že jsme doma zapomněli druhý vaříč. Jeden vaříč + jedna bomba je pro 8 lidí málo, asi budou problémy.

Po A61 valíme přes Carcassonne a Toulouse dál do srdce Pyrenejí - Francouzského národního parku.

Bédoin – Mt. Ventoux (1909 m) – Malaucene – Bédoin = 65 km / 1500 m. převýšení

Mont Ventoux, da Bedoin

MT. VENTOUX v datech:

- 1336 – první doložený výstup v podání italského básníka Francesca Petrarkey
- 1902 – místní sportovec Benoit první vyjel nahoru na kole na důkaz nejrychlejší přepravy
- 1908 – první doložený čas cyklisty, Jacques Gabriel – 2.29 hod.
- 1951 – premiéra na TdF, vítězí domácí Lucien Lazarides
- 1955 – domácí Jean Malejac zkolaboval a byl odvezen do nemocnice v 11 etapě TdF
- 1967 – při TdF umírá T. Simpson vysílením 2 km před vrcholem, teplota tenkrát dosahovala 45°
- 2000 – nejdramatičtější souboj, vítězí Pantani před Armstrongem
- 2004 – rekordní čas: Iban Mayo na Dauphiné Libéré – 55:51 min.

Den 2 – neděle 28.6.

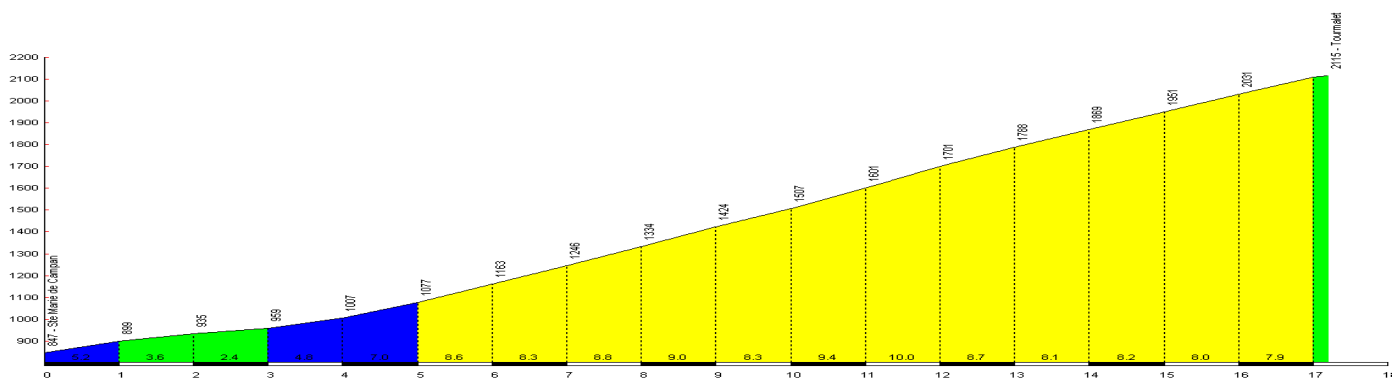

Na další kopec, Col d'Aspin (La Mongie) vyrážíme z města Arreau ve 13.00h. Opět se dělíme na skupinky podle výkonnosti. Nahoře zachraňujeme zcela vyčerpaného Francouze tatrankou, pak rychlé foto a sjezd nádherným údolím do Saint Marie de Campan pod legendárním Tourmaletem.

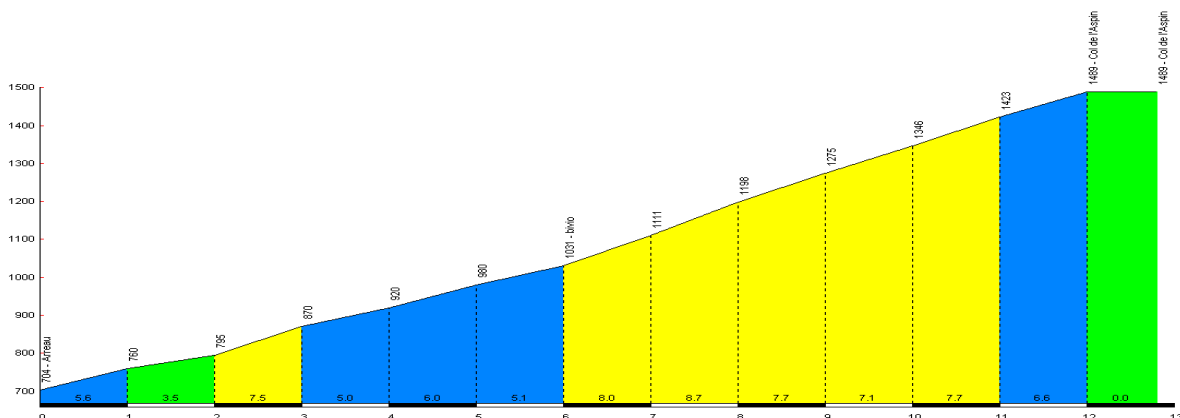

Na Tourmalet vyjíždí jako první Pavel a Luboš, následovaní ostatními. Z Tourmaletu už sjíždíme všichni společně do lázeňského městečka Luz st Sauveur. V kempu International dohodne Petr skvělou cenu - 4E/os/noc.

Col du Tourmalet, da Ste Marie de Campan

Col de l'Aspin - da Arreau

Západní část stoupání na Tourmalet, která začíná v **Luz-Saint-Sauveur**, je dlouhá 19 km. Převýšení je 1404 m. (to je průměrně 7.4%) s maximem 10.2% poblíž vrcholu. Z druhé strany je začátek stoupání v **Sainte-Marie-de-Campan**, má délku 17.2 km a převýšení 1268 m. (to je průměrně 7.4%) a max. 10.0%. Col du Tourmalet patří mezi nejčastější a nejobtížnější části cyklistického závodu Tour de France. Poprvé byl zařazen do trasy závodu v roce 1910. První závodník, který projel touto vrchařskou premií byl Octave Lapize. Od roku 1947 se jel závod přes Tourmalet 47krát, a v roce 1974 byl na vrcholu stoupání cíl jedné z etap.

Okamžitě po příjezdu vybalujeme a začínáme navazovat kontakty se spolubydlicími. Luboš tady prožívá horkou chvíli, když si zapomene plavky a do zatím liduprázdné vířivky jde odvážně na „Adama“. Chvilku na to si k němu přisedá komunikativní dáma středních let a někdo z nich by měl znova pustit vířivku...

Večer dlouho do noci diskutujeme o dalším programu. Části skupiny se ve zdejším kraji líbí natolik, že nepovažují za účelné jet stovky kilometrů napříč Španělskem do Granady na jediný, byť nejvyšší, kopec – Veletu. Rebelové, (Petr, Pavel a Milan K.) jsou ale v menšině a tak se plánovaný program nemění.

**Arreau - Col d'Aspin (1489m) - Col d' Tourmalet (2115m) -Luz St Sauveur
65 km / 1920 převýšení**

Den 3 – pondělí 29.6.

Ráno vyrážíme přes Argelès Gazost na Hautacam, kopec z loňské Tour. Pavel s Jirkou po zastávce v marketu míjí odbočku na kopec a najíždějí na něj se zpožděním. Nahoru díky tomu vyjedeme všichni pohromadě a sledujeme desítky podobných nadšenců cyklistiky v jejich boji s gravitací. Počasí nádherné, kopec za námi – relaxujeme.

K návratu do kempu je ještě brzy a tak dole po krátkém občerstvení odbočujeme na stezku vedoucí do světoznámého poutního místa, Lourd. Tady ve velkém vedru doplňujeme v informačním centru vodu a sjíždíme k církevnímu komplexu u řeky. Dovnitř nás na kolech ochranka nechce pustit, tak jdeme pěšky. Luboš a Petr jdou bosí. Šetří tretry a z rozpáleného asfaltu mají během chvilky puchýře po celých chodidlech.

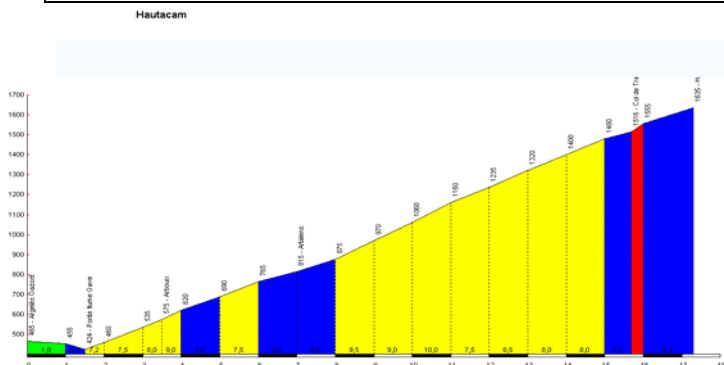
Po prohlídce místa odpočinku svatořečené Bernadetty Lourdské odjíždíme a Pavel nasazuje tempo, které se blíží tempu závodnímu. O ceduli u kempu spurtujeme, jako by šlo o mistrovský závod. Tentokrát vítězí Petr. Program večera je stejný jako včera – vířivka, vaření, pivo, prohlížení fotek, pivo..

„Kurva, co to tam leješ ! To není mlíko, to je voda z rejže !!“

...i takové perly bylo možné zaslechnout každý večer ve ztichlém kempu. To když se členové této skupiny dali do vaření.

Luz St Sauveur – Argeles most(424m) –Arboux - Hautacam(1635m) a zpět přes Lourdy = 100 km / 1850 m. převýšení

Den 4 – úterý 30.6.

Na dnešní den jsou určeny dva vrcholy na jih od našeho kempu. Nejprve stoupáme nádherným údolím ke španělským hranicím a pak odbočujeme vlevo na Troumouse

Nahoře jsme ohromeni nedotčenou přírodou a horskou květenou. Při sjezdu má velké problémy Milan K., když mu prudké zatáčky exploduje přední plášť. Ještě štěstí, že rychlost nebyla velká a dalo se to ustát. Při dofukování rezervy tlakovou bombičkou se mu trhá i ventilek rezervy. Tento pomalý defekt jej donutí k návratu a vynechání následujícího kopce – Gavernii (2270m). Na poloprázdném kole jede dolů a v kempu se překvapivě setkává s Lubošem a Víťou, kteří otočili kvůli dešti. Škoda, zbytek výpravy si kopec chválil, i když se museli často schovávat před deštěm. Navečer ve městě Milan a Víťa kupují za 31 E nové pláště a Pavel nechává zablokovat svůj ztracený mobil. Petr zahání příznaky nachlazení paralenem, ostatní se věnují opravám a „prevencí“.

Být či nebýt – jako by přemýšlel Honza

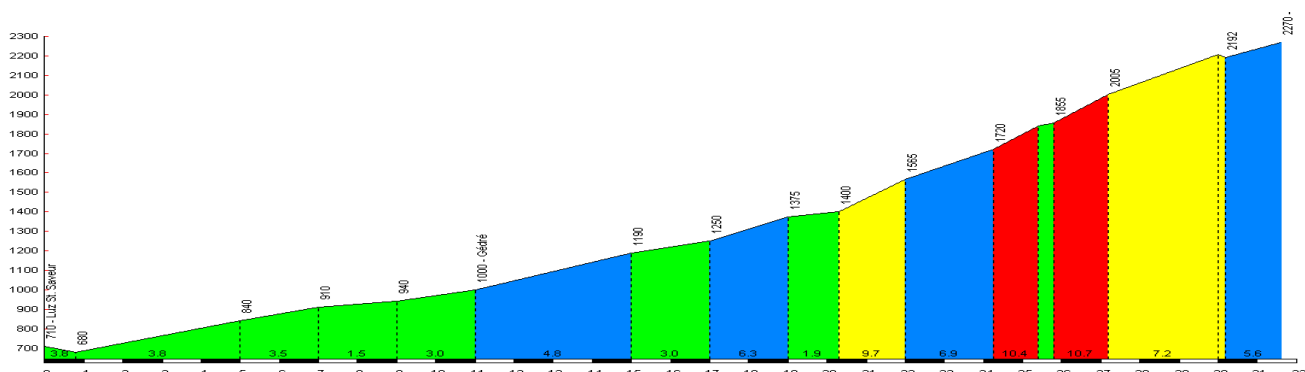
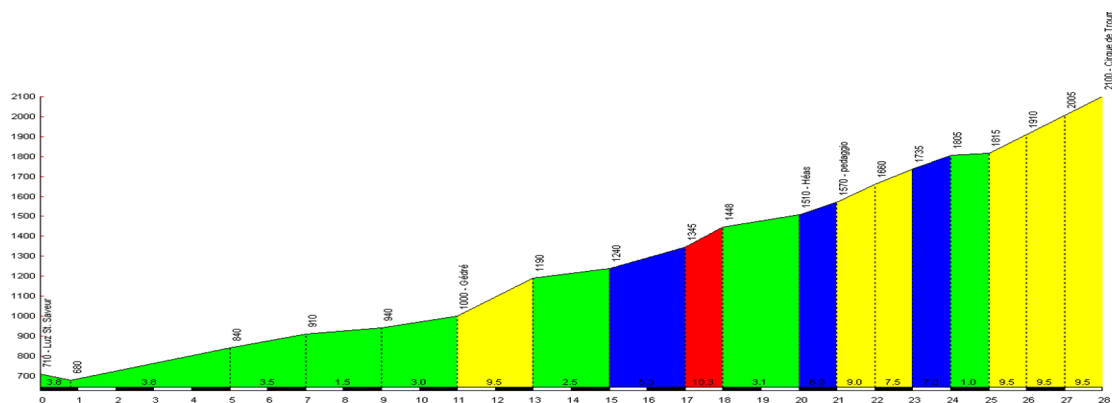
Gavernie

Luz St Sauveur – Cirque de Troumouse (2100m) – Gavarnie (2270 m.) a zpět do kempu 100 km / 2600m. převýšení

- Kempů je v podhůří Pyrenejí dostatek a poskytují veškerý komfort včetně toho estetického, díky svému dokonale malebnému okolí. V některých se dá pronajmout chatka či velký rodinný stan. Značné množství kempů se s koncem srpna zavírá. Spát se dá i ve volné přírodě.
- Pokud přijíždíte od Camargue a máte chuť na krásnou přírodu a městečka s kamennými domky připomínající skanzeny, pak se pusťte z Foix k západu po silnici D618 a na ni navazující D918. Navštívit se dá také Andorské knížectví ležící asi 70 km jižně od Foix.
- Při návštěvě francouzské části Vysokých Pyrenejí byste neměli minout průsmyk Col du Tourmalet (2.115 m n.m., výskyt skalníka zpěvného a pňkaváka sněžného), Cirque de Gavarnie (neuvěřitelný skalní amfiteátr otevírající se za městečkem Gavarnie), Port de Boucharo (výhled na zasněžené hory z vrcholku vysoko nad Gavarnie se supy bělohavými a orlosupy bradatými), Valle de Oussoue (hluboké údolí s kolmými skalními stěnami, dají se tu vidět zedníci skalní) nebo horské údolí nad přehradou Gloriettes končící u skal Cirque d'Estaubé).

Den 5 - středa 1.7.

Dnes je na pořadu dne královská etapa se třemi kopci a délkou určitě přes stovku. Ráno sjíždíme do Argéles Gazost, kde marně dlouho hledáme odbočku na Col de Spandelles. Na kopec najíždíme až v Ouzous, což je o 10 km navíc. Pavel ráno zaspal, odbočku bez mapy nenajde vůbec a jede náhradní trasu k vodopádům v Pont d' Espagne v kopcích nad Gazost (vodopády jsou uváděny v průvodcích jako přírodní zajímavost a Pavel nám o jejich kráse večer vypravuje). My ostatní stoupáme po hrubozném asfaltu strmým výjezdem na Spandelles (1378 m.). Po rychlém obědě sjíždíme s větrem o závod do Ferrières. Tady opět zastávka, Jirka má defekt. Po opravě jede skupina ve velkém vedru na další z velikánů – Soulor. Milan K. si tady prožívá svoji krizi, kterou se mu podaří zahnat až dvěma pivy v restauraci v sedle. Obloha se začíná zatahovat a tak skupina rychle odjíždí na nedaleký Col d'Aubisque (1709 m.) kde už začíná pršet. Pár fotek a rychle dolů.

Při sjezdu má defekt Luboš. Během opravy se déšť stává čím dál nepříjemnější a tak Jirka, Luboš a Milan K. v rychlosti vylézají na valník se slámou, který se jim málem podaří převrátit. Drkotají zuby a vzpomínají na vedro, které je ničilo ještě před chvílí. Bouřka přinesla ochlazení snad o 20 stupňů.

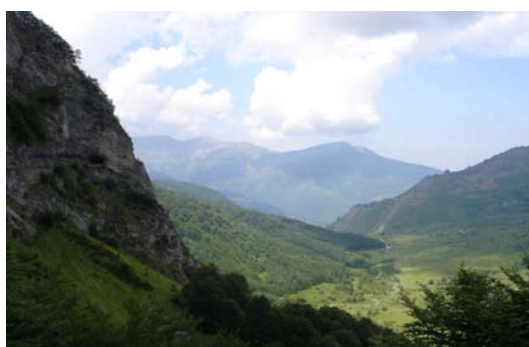
I takové dokážou být Pyreneje.

Dole v Gazost začíná nadějně svítit slunce, začínáme se rozehřívát, ale 3 km před kempem nás znovu dožene bouřková oblačnost s monzunovým lijákem. Dnes Petr vyhrál po všech stránkách. Na kopce vyjel vždy první, nikde se moc nezdržoval a proto dešťům ujel a vůbec nezmokl.

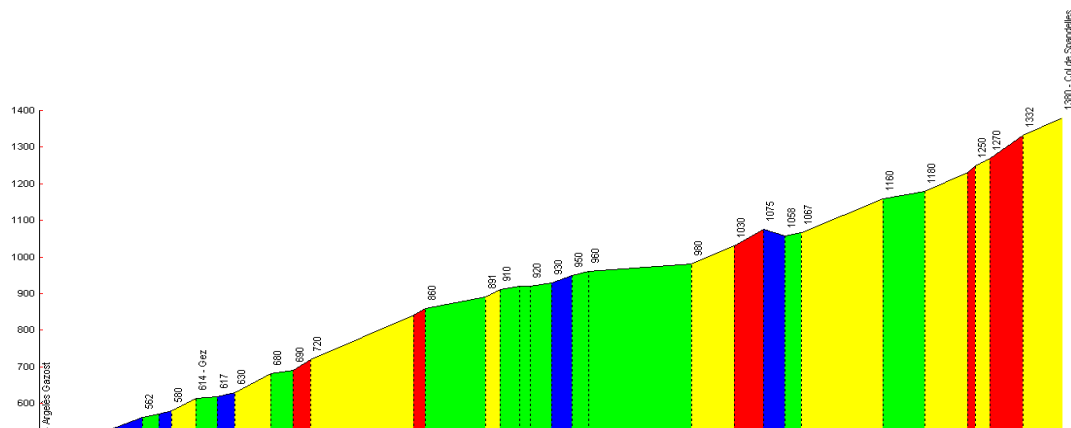
V kempu je dnes rušněji než jindy. Honza až do noci opravuje svůj defekt. My ostatní vaříme, pereme, cítíme kola a ti nejpečlivější z nás dokonce umývají nádobí!! Je to frčák.

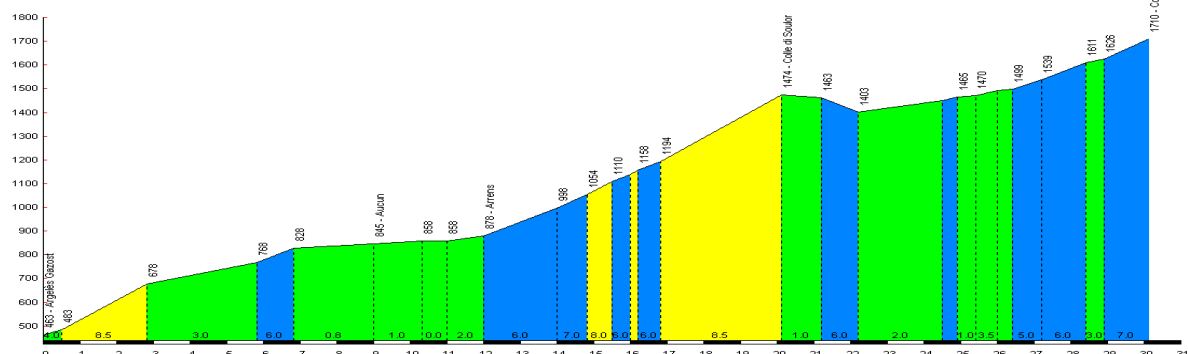
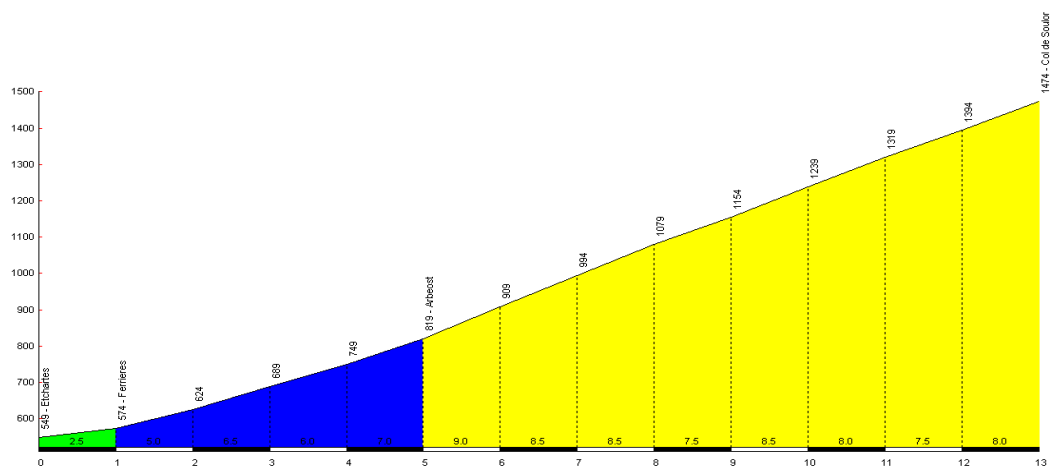
**Luz St Saurveur – Ouzous –Col de Spandees (1378 m.)–Ferrières (570m)
Col d Soulor (1474m)-Col d'Aubisque (1709m)-zpět na Soulor-Argelès-kemp
120 km / 2650 převýšení**

Col de Spandelles, da Argelès Gazost

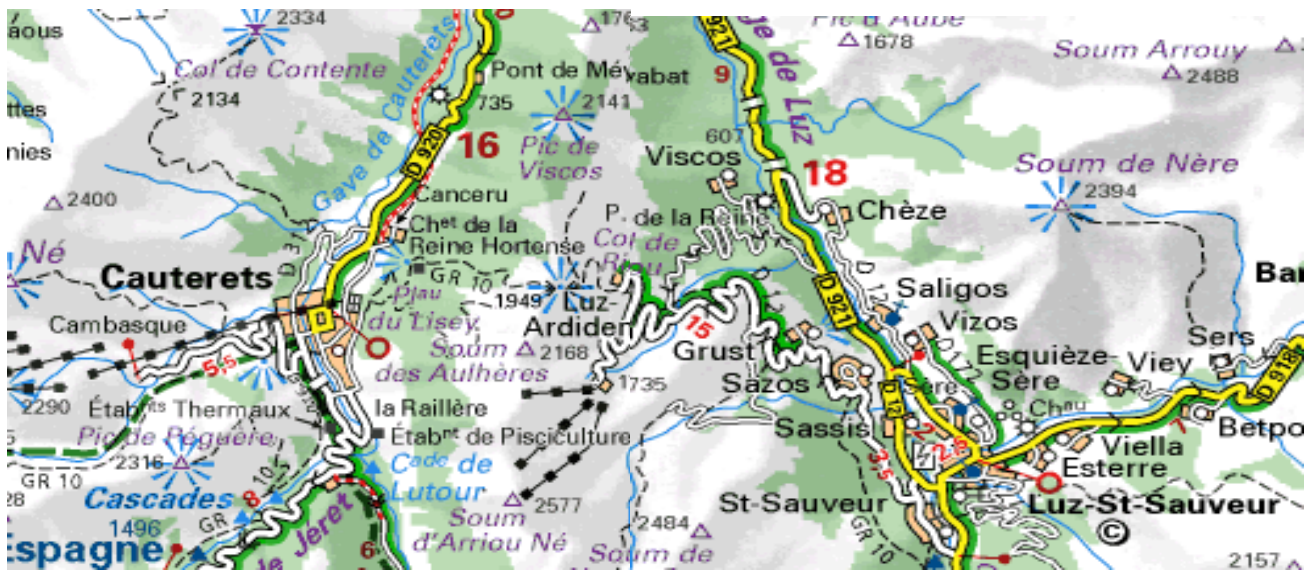
Col du Soulor, da Etchartes

Den 6 – čtvrtek 2.7.

Budíme se do mlhavého, sychravého rána. Na šňůrách prádlo neuschlo, jdeme do náhradního. Dnes ještě vyjedeme na poslední známý kopec v oblasti – Luz Ardiden (1720 m.) a pak se už budeme přesunovat do Asturie na severu Španělska.

Díky chladnému počasí se nám kopec jede v pohodě, nahore ale mlha přechází v drobné mrholení. Počasí moc cyklistice nepřeje a tak jsme tu sami. Dolů do kempu sjedeme před polednem a hned začínáme vařit a balit. Na dlouhý přesun na sever se vydáváme v 15 hod. a přes Lourdy, Pau, Bayone, San Sebastian a Santlender po pobřeží Atlantiku přijíždíme pozdě v noci do cílového místa, kempu v Cangas de Onís.

Ardiden -známý kopec, kde v r 2003 upadl vinou diváka Armstrong a Mayo. Ulrich na ně počkal, potom Armstrong práskl do koní a zvítězil o 40s.

Luz St Sauveur – Luz Ardiden (1720m) a zpět do kempu - 30 km / 1000 m. převýšení

Den 7 – pátek 3.7.

V kempu se nám na jednu noc nechce stavět stany a tak se budíme mírně navlhli od rosy. U recepcce Petr zpovídá manželský pár. Američani středních let jsou na cestě po Evropě a jezera, k nimž se chystáme, navštívili na kolech už včera a nešetří chválou. Svižným tempem se tedy vydáváme přes Cangas do církevního komplexu Covadonga. U krásného kostela, malebně schouleného mezi skalisky fotografujeme a pak nás už čeká velmi náročné stoupání k jezerům.

<http://www.fade.es/campingcovadonga/>

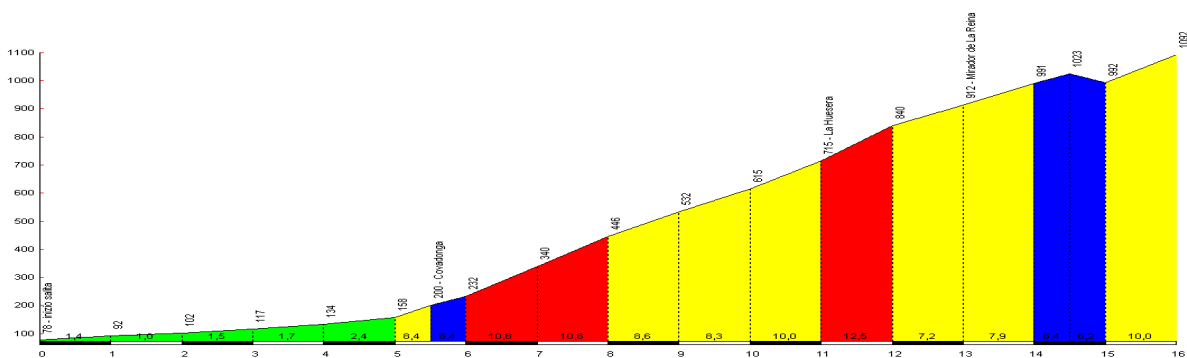
Jezerá Covadonga (el. 1134 m.), jsou dvě ledovcová jezera nacházející se v Asturii. Jsou to Lago de Enol a Lago de la Ercina a nachází se centru národního parku [Picos de Europa](#), založeném v roce 1918.

Asturie - r. 718 byla u Covadongy svedena vítězná bitva vizigótského šlechtice Pelaya proti arabské nadvládě. Bylo založeno první křesťanské království na Pyrenejském poloostrově – Království Asturijské.

Vuelta a España Lagos de Cavadonga je nejdůležitější stoupání v novodobé historii Vuelty. Na silnici, která vede k jezerům začíná v Covadonga a je dlouhá 12,6 km při průměrném stoupání 7,3% (převýšení: 1056 m). Nejnáročnější část je *La Huesera*, 7 kilometrů od vrcholu stoupání, s průměrným sklonem 15% během 800 metrů.

Lagos de Covadonga

Na zpáteční cestě do kempu se Milanovi K. a Lubošovi nepodaří vyřešit defekt Luboše ani jednou z obou rezerv a musí díru v duši lepit. Do kempu proto přijíždějí se zpožděním, když po cestě aspoň nafotí zajímavé sýpky na obilí, jakoby přilepené ke každému domu. Na cestu do Asturie, pod nejstrmější kopec Angliru, se vydáváme v 15.00hod. V městě Miere nejprve doplňujeme v zásoby supermarketu a pak dlouho hledáme správný výjezd do města La Vega. Smíření s tím, že dnes budeme spát pod širákem, odbočujeme mimo silnici k jakési továrně v údolí řeky. Tady nás ihned posílá pryč po zuby ozbrojený vrátný ale aspoň nám dává tip na možnost přespání v rekreační zóně dál za městem. Jedeme už po trase zítřejší etapy a zastavujeme na prvním rovnějším místě - na louce v půli stoupání.

Stany rozbalujeme se soumrakem ve společnosti volně se pasoucích stád koní a večer se nám naskýtá nezapomenutelný výhled do údolí. Klábosíme dlouho do noci a nevěřičně zíráme na světla projíždějících aut, která nad námi jakoby směřovala rovnou do nebe. Dozajista nás bude ráno čekat hodně tvrdá práce, kopec má prý místy sklon až 24%.

Cangas de Onís – jezera Covadonga a zpět do kempu– 65 km, 1400 m. převýšení

Den 8 – sobota 4.7.

Velká škoda, že se nám včera nepodařilo kvůli pozdnímu příjezdu více nafotit. Budíme se do mlhy a tak dnešní fotky asi nebudou z nejkvalitnějších.

Hned po ránu se Honza projevuje jako zkušený „rajťák“ a k překvapení všech si osedlá krotkou klisničku. Asi se mu už kolo zdá moc stereotypní, tak volí jiný způsob rozjetí před náročnou etapou. Po snídani se skupina rozděluje. Milan K. a Honza jedou přímo nahoru, ostatní nechtějí narušovat plánovanou trasu a sjíždějí dolů na začátek stoupání. Kopec je opravdu hodně drsný, všichni v nejstrmějším místě silnici „šněrujeme“, navíc jízdu znepříjemňuje mrholení a časté kravince, kterým se musíme vyhýbat. Díky různým místům startů vyjíždíme na kopec skoro současně a v euforii si zkoušíme vyjet opakovaně nejtěžší úseky kopce.

Pak rychlý sjezd do tábora, ještě rychlejší sbalení a přesně ve 13.00 odjezd na 1000 km vzdálený kopec – Pic Veletu v jihošpanělském pohoří Sierra Nevada.

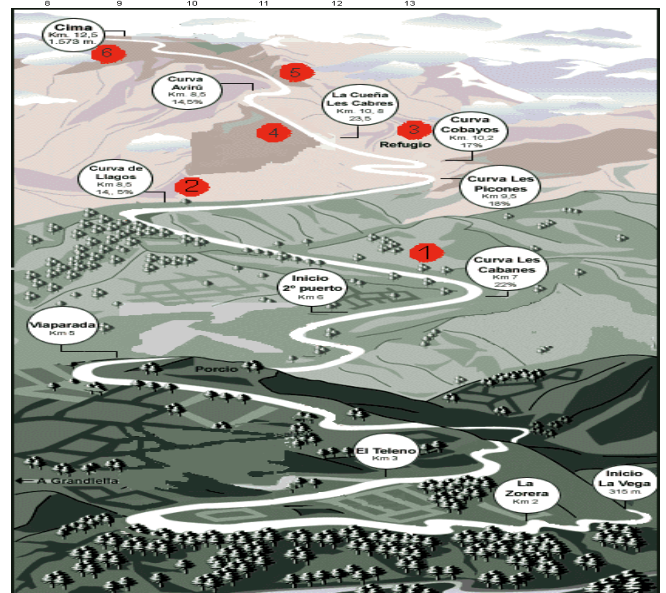
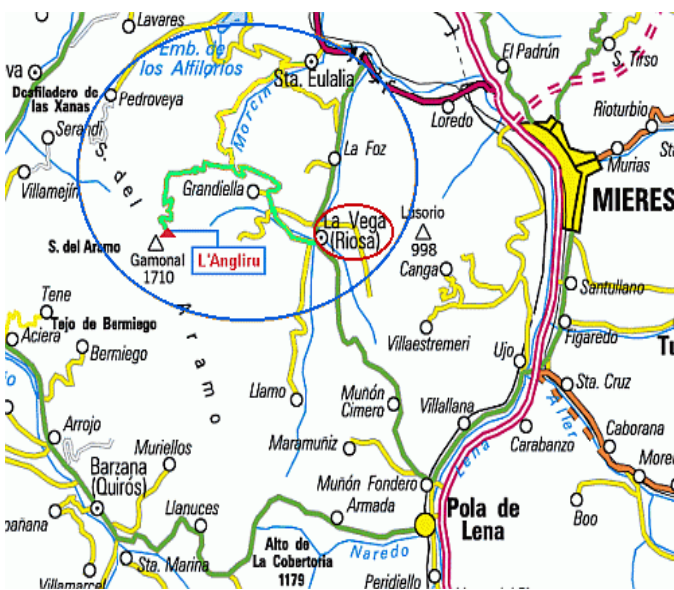
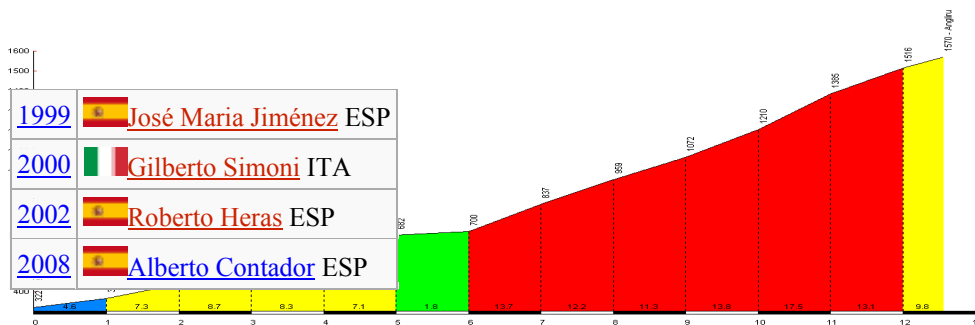
Alto de El Angliru (zvaný také: La Gamonal) je příkrá silnice v [Asturii](#), poblíž La Vega-Riosa, v severním [Španělsku](#). Je to jedno z nejnáročnějších stoupání v profesionálních silničních [cyklistických](#) závodech, občas zařazované jako součást závodu [Vuelta a España](#).

Detaily stoupání

Vrchol kopce leží v nadmořské výšce 1570 m. Celkové převýšení je 1248 metrů. Stoupání je dlouhé 12,55 km, s průměrným sklonem 9.9%, a patří mezi nejnáročnější zkoušku fyzických a psychických sil cyklistů.

Prvních 5 km je průměrný sklon stoupání 7.6%, což ještě není příliš obtížné pro profesionální cyklisty. Až druhá polovina stoupání je extrémně náročná. Posledních šest kilometrů pod vrcholem má průměrný sklon 13.1%. Nejstrmější úsek se nazývá Cueva les Cabres a má sklon 23.6% a leží 3 km pod vrcholem. Stoupání je obtížné díky dvěma strmým úsekům se sklonem 18 až 21%.

Angliru - Gamonal

Díky kvalitním španělským dálnicím, GPS a profesionálnímu výkonu obou řidičů (Petr občas zaskakuje) ve 2 hod. v noci přijíždíme ke kempu Maria Eugenia v Granadě a okamžitě po příjezdu zalézáme do spacáků.

Angliru - Milan K. a Honza – 13 km/870 m převýšení, ostatní 25 km/1300 m

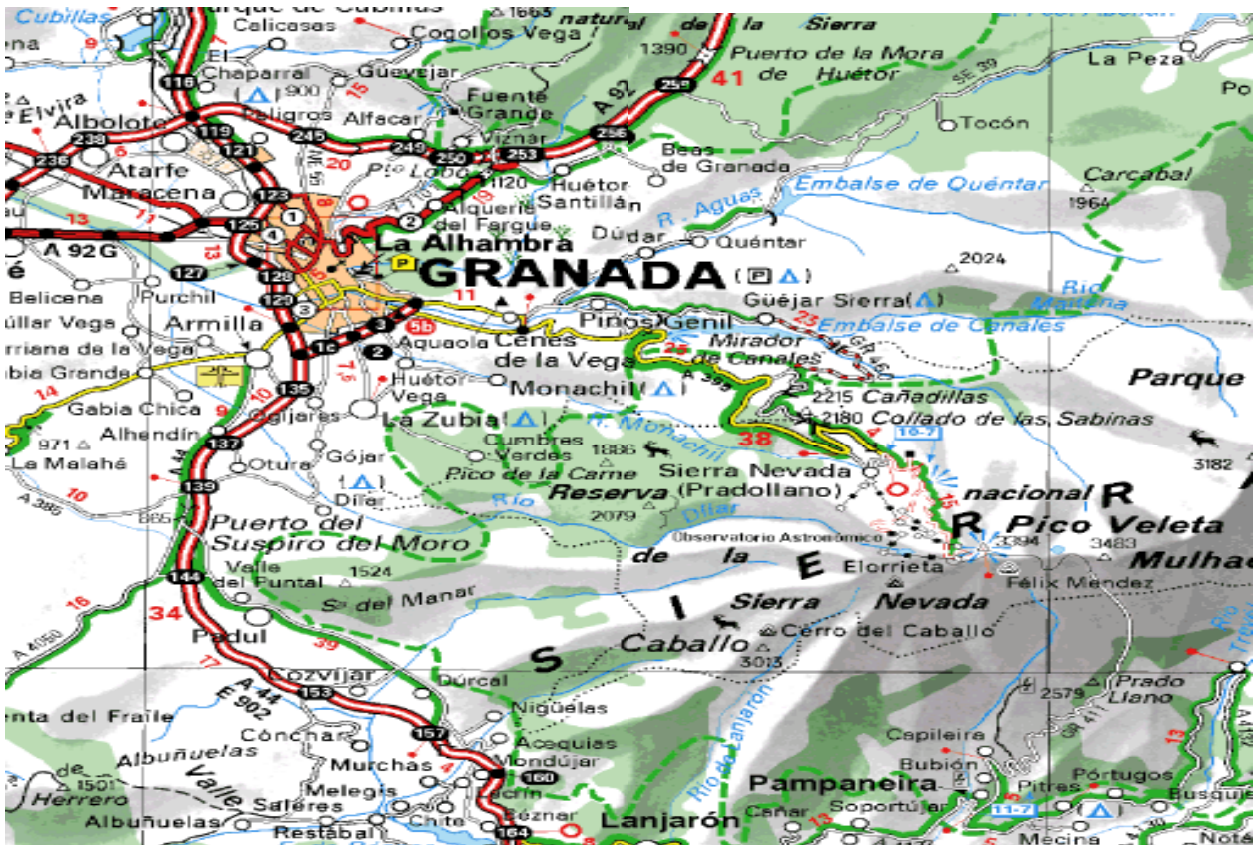
Den 9 – neděle 5.7.

Po úmorné cestě si ráno přispíme a na nejvyšší kopec, Pico Veletu, vyrážíme autem až po 10té hodině. Ve velkém vedru jedeme po 4 pruhovém dálničním obchvatu. Je tady problém zastavit a tak vystupujeme až za městem, asi na 6 kilometru stoupání. Teplota na slunci přesahuje 40°C, když se po skupinkách vydáváme do boje s kopcem, který nemá asi v Evropě obdoby. Ti nejzdatnější z nás sjíždí ještě dolů aby si kopec vychutnali celý.

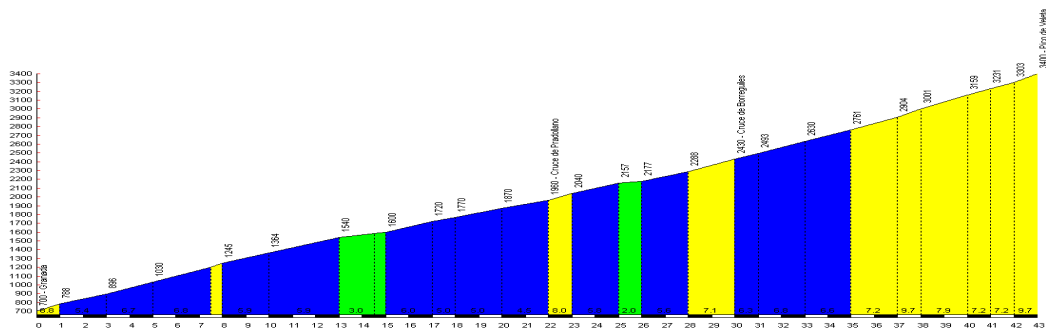

Překvapení zjišťujeme, že nahoru nejedeme zdaleka sami. Už odspoda předjíždíme skupinky i jednotlivce a protože má většina z nich na zadku číslo, je nám jasné, že jedeme po trati závodu. Silnice s prvotřídním asfaltem nás vede mýtickou krajinou, zcela odlišnou od míst, kde jsme jezdili dosud. V pohoří Sierra Nevada je všechno jiné, gigantičtější, než jinde. Vyprahlá krajina, rozpálená žula, opuncie a slunce pálicí stejně neúprosně jako v nedaleké Africe. To je kulisa, kterou si za jízdy zvědavě prohlížíme. Na kopec vyjede první Luboš, za ním dřič Jirka, který se ale bojí defektu a slézá z kola s koncem asfaltu. Až na vrchol vede totiž jen kamenitá stezka, která však pro zbytek výpravy není překážkou.

Nahoře jsme odměněni fantastickým, panoramatickým výhledem na okolní velikány. Západním směrem v údolí Granada, na východ od nás další z velikánů, nejvyšší hora Pyrenejského poloostrova - Mulhacén (3483m) a jižním směrem rozeznáváme v oparu pohoří Marockého pobřeží. Úzasek nedýcháme.

Pico de Veleta, da Granada

Sierra Nevada / Zasněžené hory/
s Granadou v údolí

Všichni fotíme, užíváme pohody na „střeše“ nejvyššího španělského pohoří a mlsáme ionťák v cíli závodu. (Z novin druhý den zjišťujeme, že se závodu zúčastnilo 1000 cyklistů a vítěz jel tuto časovku pod 2 hodiny !!)

Je nádherně a bezvětrí, ale jen 13°C a naše propocené dresy začínají studit. Odjíždíme a na oběd zastavujeme v sedle u lyžařského střediska. Chutná pizza a pívko za 11 E a pak už jen zasloužený, dlouhý sjezd do rozpálené Granady. Tady jsme se v hustém provozu rozdělili a návrat do kempu byl pro většinu opravdovým oříškem. Milan K. a Luboš odbočili do centra aby toho pak hořce litovali a bloudícího Jirku dovezl dokonce ochotný hasič.

Večer je v kempu trocha vzrušení, když hlava početné cikánské rodiny dělá pořádek a názorně předvádí, co si myslí o ženské emancipaci.

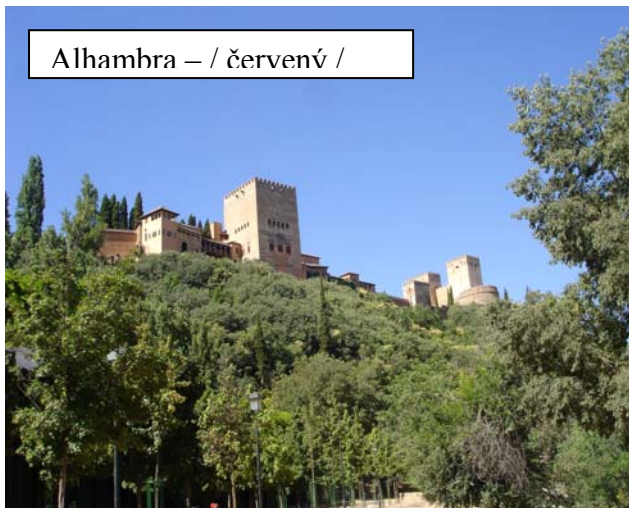
V baru hostinskému došlo pivo (láhev 2 dc !?) a tak jdeme spát dřív než bychom chtěli.

Granada – Pico Veleta a zpět - 100 km / 2600 m

Den 10 - pondělí 6.7.

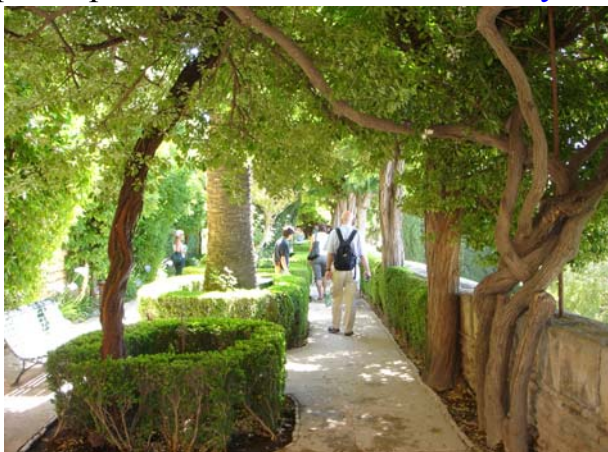
Dnes máme první plánovaný den odpočinku, který chceme využít k prohlídce světoznámého pevnostního komplexu Alhambra. Po dlouhém čekání na lístky (12 E/os.), nám pokladní sděluje, že dovnitř nás pustí kvůli přeplněnosti areálu až za 2 hod. Znamenalo by to zdržení a tak po poradě lístky vracíme s tím, že si pevnost jenom obejdeme.

Alhambra – / červený /

Cestou podél rudých, cihlových hradeb sestupujeme do historického centra, které je spolu s pevností v seznamu světového kulturního dědictví. Procházíme uličkami ze kterých dýchá historie, když nás česky, s moravsko-španělským přízvukem, oslovuje snědý mladík. Z jeho vyprávění se dozvídáme, že sem s přítelkyní a psem odjeli z rodného Brna asi před rokem za prací. Krize způsobila, že jsou oba bez práce, živí se všelijak a bydlí v jeskyni nad městem. Této části Granady se říká Salamanka a jeskyně jsou ze 13 století po

křesťanských otrocích pracujících na stavbě pevnosti. Dnes jsou obydleny squattery z celého světa. Je to zajímavé setkání a důkaz, že krajana potkáš všude. Jdeme dál po strmém schodišti a zvědavý Zdeněk bere za kliku kované mříže v hradbě. Kupodivu je otevřeno a my toho okamžitě využíváme. Jsme uvnitř a v úžasu hledíme na nádheru kolem nás. Zakladatel tohoto díla Mohammed Ibn Nasr se velice úspěšně pokusil o vytvoření ráje na zemi i když z původní podoby zbyl jen zlomek. Křesťané po nabytí moci nad městem v r.1492 začali s úpravami a maurské umění bylo po staletí vytrvale znehodnocováno. Za Napoleonských válek jen náhoda zachránila pevnost před úplnou zkázou. / www.tonyc.estranky.cz /

Palác Karla V

I. ví nádvoří

Myrtový dvorec

Po prohlídce přicházíme k východu a s hrůzou zjišťujeme, že u východu kontroluje ozbrojená stráž lístky!! Okamžitě se vracíme k brance, kterou jsme vešli dovnitř – zavřeno! Horečně přemýšlíme jak z této pasti. Petr navrhuje strážcům tvrdit, že se nám ztratil vedoucí s lístky, někteří začínají okukovat hradby a přemýšlejí o slaňování. Ti nejradikálnější chtějí dokonce vzít východ útokem.

Situace zdá se být v

Pak si všimneme, že po nádvoří projíždějí zásobovací auta a nám začíná docházet, že tu někde musí být nákladní vrátnice. Jdeme proti směru jejich jízdy a po chvílce procházíme ven nestřeženou příjezdovou branou. Máme vyhráno a oslavujeme sílu kolektivního ducha!

(pozn. autora. - je radost cestovat ve skupině, která řeší problémy s takovou elegancí).

Na parkovišti se setkáváme s Honzou a Milanem L., kteří dali přednost před prohlídkou odpočinku v autě a vyrážíme na dlouhý přesun do Katalánie.

Koupel ve Středozezemním moři

Každodenní dilema – co si dáme k večeři ? Zkusíme těstoviny!!

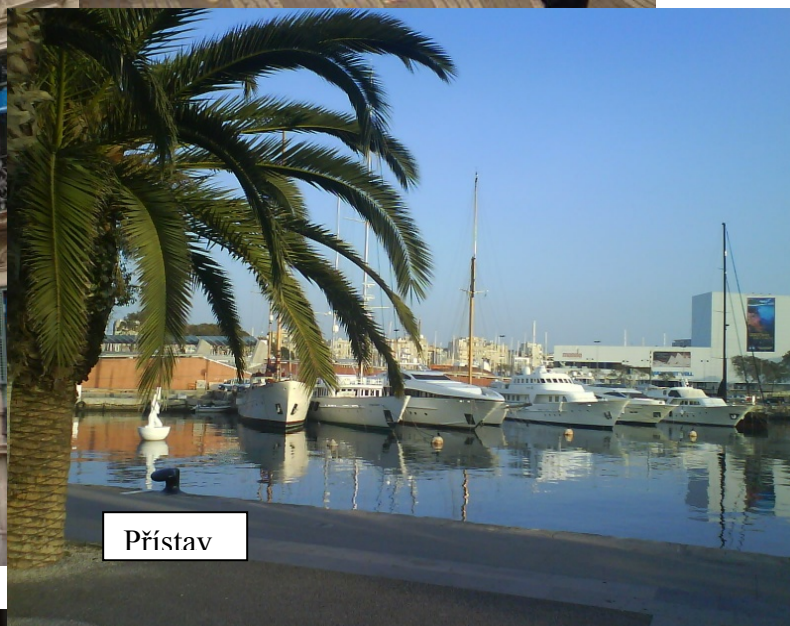
Den 11 – úterý 7.7.

Celonoční přesun je úmorný. Nevíme, zda je naše únava důsledkem horských etap či cestování, ale v cíli cesty, ve vesničce Garraf na předměstí Barcelony, jsme všichni naprosto vyčerpaní. Řidič Zdeněk prohlíží spodek auta zda se nepoškodil. Chvilí před cílem přešel na dálnici psa. Milan K. má dnes v plánu návštěvu nedaleké Barcelony, ale na výlet se nikomu moc nechce. Většina volí raději odpočinek na pláži a do metropole Katalánska nakonec vyráží spolu s Milanem jen Luboš. Klimatizovaným osobáčkem se za necelou hodinku pohodlně dopraví až do srdce „Barcy“, na náměstí Plaza Catalunya, odkud je to na bulvár Las Ramblas už jenom pár kroků.

Na zhruba 1,5 km této hlavní třídy je toho k vidění opravdu hodně. Bezpočet pouličních umělců, svérázná architektura, místní tržnice, směsice lidí všech možných národností...

Cassa Batlló – jeden ze tří obytných domů A.Gaudiho, zakladatele katalánského modernismu.

Přístav

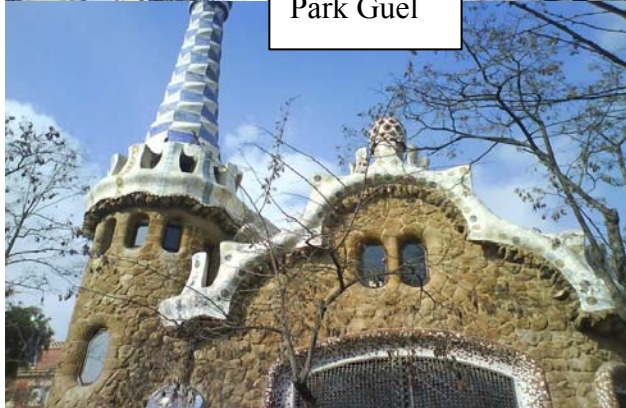
Tržnice La Boqueria – (chřtán)

Plaza Catalunya

Park Guel

A. Gaudí –
Sagrada la
Familia

Cristoforo Colón v dolní části bulváru-
pravice mořeplavce určuje azimut
k Novému světu

Vrch Montjuic – dějiště OH 1992

Po prohlídce světoznámé katedrály Sagrada Família se už Milan s Lubošem vrací uličkami do metra a ze stanice Gracia odjíždí odpoledne zpět na pláž do Garrafu, kde se ještě stihnou vykoupat a okouknout místní krasavice. Všichni máme dobrý pocit z toho, že místní dívky začaly rafinovaně napodobovat mužské protějšky a spokojují se většinou jen se spodním dílem plavek. Určitě jeden z důvodů, proč většina z nás dala dnes přednost pláži. Na zítra je naplánovaný výjezd na Montserrat a tak navečer celá skupina odjíždí k tomuto světoznámému klášteru Benediktů, vysoko v horách severně od Barcelony.

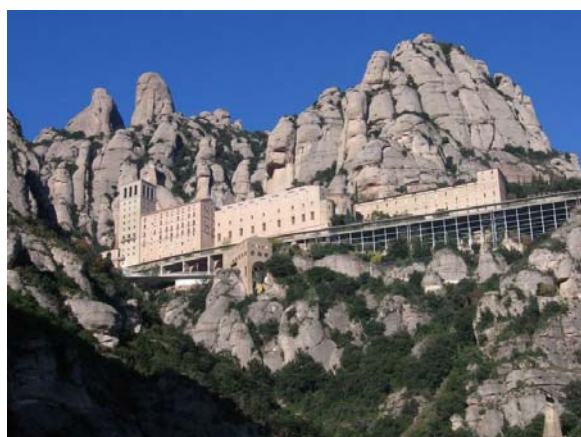
Cestou zastavujeme ve sportmarketu v Oasis, kde nakupujeme pár drobností, převážně pláště. Večer máme trochu problém najít vhodné místo pro stany a musíme sjet ze silnice do koryta divoké řeky Rio Cardoner. Je už pozdě večer a i když pospícháme s vařením, jíme za svitu čelovek. Ještě horší je, že máme málo vody a Milan L. nařizuje na ráno přidělový systém. Ke všemu večer pociťují Milan L. a Vít'a příznaky úpalu.

Den 12 – středa 8.7.

Drobně mrholí, když ráno odjíždíme. Z ospalého městečka Monistrol se už vine horská silnice a nám se jejích 8 km podaří vyjet nahoru ještě za sucha. Je ještě brzy a tak zatím není klášter příliš zaplněný. Prohlížíme nejznámější poutní místo Katalánska a obdivujeme krásnou vnitřní výzdobu v klášterním kostele. Desítky věřících se tiše modlí pod soškou Panny Marie, vyřezané z tmavého dřeva. Láskyplně ji nazývají „La Moreneta“, černohnědá. Na nádvoří si všichni sáhneme na vyleštěný mramorový kotouč v dlažbě. Údajně by to měl být střed magnetických sil v celé oblasti a dotykem by se nám měly harmonizovat naše vnitřní síly. Všichni věříme, že to funguje, protože po 2 týdnech už potřebujeme zharmonizovat jako sůl. No, uvidíme.

Klášter leží v pohoří Serra de Montserrat /rozříznutá hora/, kde zvětráváním získaly vrcholky (nejvyšší Sant Jeroni-1235m) charakteristický tvar připomínající pilové zuby. Budovy komplexu jsou novodobé, protože většinu původních staveb vypálily r.1808 do základů napoleonské oddíly. Klášter z 9 století se v průběhu staletí náboženským centrem Katalánie a 80 mnichů se stará o obrovskou knihovnu, hotel a dvě muzea. Půvabné okolí kláštera láká k pěším výletům např. na vrchol St. Jeroni, Martorell/Ďáblův most/ nebo do proslulých vinařských vesnic Vilafranca del Panadés a Sant Sadurní d'Anoia.

Mrholení se mění v dešť a tak se schováváme v bufetu. Za chvíli pršet přestává, ale dolů jedeme kvůli mokru pomalu a sjezd si bohužel nemůžeme tolik vychutnat. V kempu u auta se dohodneme, že oběd dnes pro malý zájem zrušíme a pojedeme hned do posledního místa naší mise, do Andorského knížectví na dojezd 7. etapy TdF. Přes Manresu přijíždíme k Národnímu parku Del Cadí Moixeró ve stejnojmenném pohoří a po projetí dlouhého tunelu pod hřebeny hor přijíždíme do úplně jiné krajiny.

Už od hranic je jasné, že Andorra na přírodních krásách a turismu velmi slušně vydělává a je hodně bohatou zemí. Na benzince doplňujeme naftu a do kanystrů vodu a pokračujeme údolím Gran Valira do hlavního města Andorra la Vella. V centru nakupujeme v marketu, ale ceny se nám v porovnání se Španělskem tak výhodné nezdají. Po prohlídce a nákupu jedeme dál, stále vzhůru údolím horské řeky Valira přes Ordino, směr horské středisko Arcalis, cíl páteční etapy Tour.

Fanoušky cyklistiky vidíme kempovat už 15 km před cílem, ale my jedeme dál. Chceme být v přímo v dění, to znamená vyjet co nejvýš. Policie nás staví asi 2 km před cílem u zatím prázdné louky. Nastává rutinní činnost – stany, vaření, pivo....

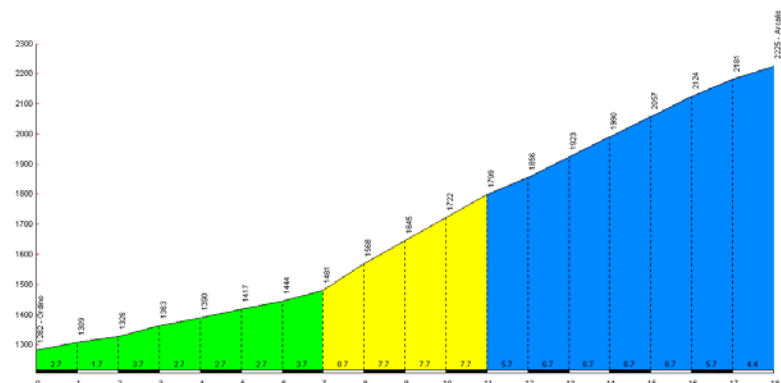
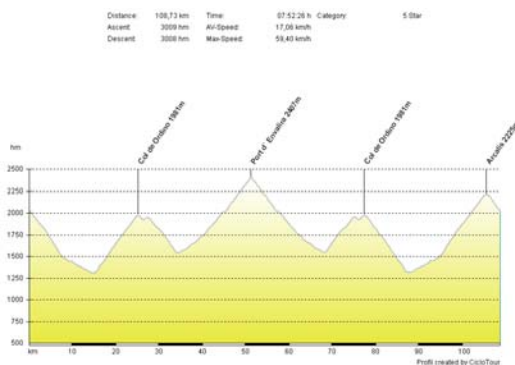
Monistrol - Montserrat a zpět - 24 km / 600 m.

Den 13 – čtvrtek 9.7.

Podle Milanova plánu je dnes na programu poslední svezení. Ráno snídáme déle než obvykle, máme jet jen kopec na nejvyšší Pyrenejské hraniční sedlo Port d'Envalira a zpět. V kempu nás asi mají za zručné mechaniky, pomáháme postupně Norům, Francouzům i Španělům s jejich potížemi s koly. O to větší je paradox, když Milan K. zjišťuje při čištění svého kola prasklinu sedlové trubky v rámu. Do poloviny prasklá trubka je dost velké nebezpečí pro cyklistu, Milan váhá zda dnešní etapu absolvovat. Nakonec odjíždíme všichni, jen Milan si do kapsy dresu bere ještě doklad o zaplaceném úrazovém pojištění. Sjezd do Ordina je v pohodě, pak jsme ale všichni překvapeni, jak těžké je stoupání do sedla Col d'Ordin. Jeden kopec navíc není pro nás žádná velká tragedie a tak po chvíli už zase sjíždíme báječnými serpentínami do města Canillo v údolí. Odtud už jen stále vzhůru, po trase 8 etapy Tour, až do sedla na francouzské hranici.

Nahoru vyjíždíme po skupinkách a po nezbytném fotografování jede většina z nás zpět do kempu přes La Velu. Trošku jsme dnešek podcenili a chceme se vyhnout obtížnému stoupání zpět do sedla d'Ordin. Jenom tvrdáci Honza, Víťa a Milan L. jedou zpět přes sedlo. Milan spolu s Jirkou a Petrem dokonce projíždějí okolo kempu a pokračují dál, až na vrchol Arcalisu. Nečekaně se dnešní etapa nastoupanými metry stává naší etapou královskou a večer si o její náročnosti dlouho do noci povídáme u vínka s krajanem. Navštívil nás chlapík z Jičína, který kempuje kousek nad námi a je tady jako doprovod s postiženým kamarádem, cyklistou po úrazu upoutaným na invalidní vozík. Posíláme po něm do Jičína pozdrav Ivanu Pírkovi, parťákovi, který s námi objel Savojské Alpy v expedici 2006. Na nedalekém parkovišti je diskotéka, jakási fanynka tam falešně huláká a po silnici jezdí až do rána kamiony s materiálem potřebným pro pořadatele. Začíná šrumeč.

Ačkoliv Andorra není oficiálně členem [Evropské unie](#), je součástí celní unie EU. Pro obchod s průmyslovými výrobky je považována za členu EU, pro obchod se zemědělskými výrobky pak za nečlena. Hlavním zdrojem příjmů je [cestovní ruch](#). Ročně navštíví Andorru až 15 milionů turistů, kteří si přijíždí [zalyžovat](#) a především za [nákupy](#). Obyvatelé [Španělska](#) a [Francie](#) využívají možnosti nákupu zboží bez daní. Neplatí se tu žádné přímé [daně](#) a pouze 4% [daň z přidané hodnoty](#) (nově od 01.01.2006). V zemědělství je zaměstnáno jen 1 % obyvatel, hlavním odvětvím je chov [ovcí](#). Dříve se v Andoře platilo jak [španělskými pesetami](#), tak [francouzskými franky](#). Se zavedením eura v obou zemích se zjednodušilo placení i v Andoře. Od roku 2002 se tedy platí [euro](#). Andorra usiluje o ražbu [vlastních euromincí](#).

Arcalis – Col d'Ordin – Port d'Envalira a zpět - 100 km / 2900 m.

Den 14 – pátek 10.7.

Budíme se do krásného rána. Jsme ve 2000 metrech n. výšky, teď po ránu je lehce nad nulou a tak se rozehříváme jen velmi pomalu. Rum už došel a tak se snažíme několika jednoduchými cviky rozprodit téměř stojící krev v žilách. Pavel se na to nemůže dívat a odjíždí do La Velly, kde si vyhlédl v obchodě tretry. My ostatní chceme vyjet zbývající 2 km na vrchol a prohlédnout si dojezd dnešní etapy. Taky přemýšlíme, jak nejlépe povzbudit našeho jediného zástupce v pelotonu Romana Kreuzigera. Milan K. včera vyprosil trochu bílé barvy od dělníků v Ordinu a vyrobil z kartonu a kousků barevného igelitu českou vlajku. Zbytek barvy se použil na nápisy na silnici. Po poledni se vrací Pavel s tretrama a tak si odcházíme vybrat stanoviště k silnici. Židle a deky rozkládáme v prudké zatáčce asi 1 km před cílem, odkud máme krásný výhled na serpentiny pod námi a vidíme i část zbývajícího stoupání nad námi. Navíc zde můžeme díky televizi v karavanu ochotného fanouška sledovat vývoj etapy. Už od rána kolem projíždí nekonečná kolona reklamních a doprovodných vozů (220 aut) a my pobaveně pozorujeme fanoušky cyklistiky z celého světa.

Divocí Norové čekají na Hushovda

Tour je jedno velké divadlo, stále je na co se dívat.

Konečně se před pátou hodinou objevuje dole první z pětky uprchlíků, Francouz Feillu, který dnes vydržel v úniku 200 km, následovaný ostatními. Kolem nás už jede každý zvlášť, neklamná známka, že se jede „totální podlaha“. Chvilku po nich přijíždí skupina se všemi favority včetně Romana, kterého však přímo pod námi trhají z háku opakovanými nástupy jezdcí Astany.

Výsledky 7. etapy Barcelona-Andorra (224 km)

1.Feillu 2.Kern (oba Fr.) 3.Frohlinger (Něm.) 4.Nocentini (It.) 35.Kreuziger -4:48min. Do žlutého jde po dnešku čtvrtý Nocentini, Roman se celkově propadá na 14 místo.

Pozn. V době zápisu tohoto deníku už víme, že Roman tuto drobnou ztrátu dohnal v předposlední etapě na Mt.Ventoux a celkově obsadil na Tour 2009 **báječné 9. místo !!** Je to borec.

Čekání na Romana

O tempo se v kopci starají jezdci Astany, Armstrong a Kloden

Po dojetí se všichni závodníci vrací na kolech zpět do La Velly, kde mají ubytování a tak si je můžeme prohlédnout ještě jednou. Nastává všeobecný, i když organizovaný, zmatek. Desetitisíce lidí chvatně balí a na jediné silnici do údolí je ještě v podvečer pomalu se vlekoucí kolona. Většina fanoušků se přesouvá do cíle zítřejší etapy v St. Giron, právě přes nám známé sedlo Envalira a další dva kopce Col d'Port a Col d'Agnés. My se ale vydáváme na cestu k domovu. Z kempu odjíždíme okolo 20 hodiny a v Ordinu volíme zkratku přes sedlo. V Canille u benzinky dokupujeme poslední dárky a taky pívko na cestu. Prohodíme pár slov s českou rodinkou putující po Evropě, popřejeme si vzájemně šťastnou cestu a pak už v pohodě okolo půlnoci najíždíme na dálnici A 61 směr Montpellier a Lyon.

Den 15 – sobota 11.7.

Zjišťujeme, že po dvou týdnech cestování nám už noční přesuny tolik nevadí, člověk si asi opravdu zvykne na všechno. Ráno na dálničním odpočívadle poslední snídaně a přes Strasbourg se blížíme k hranicím, které přejíždíme v Rozvadově pozdě odpoledne. Na večeri zastavujeme v Plzni v nově rekonstruované restauraci Kalinovský mlýn a pak jedeme bez zastávky až do Býště, kde vystupuje Pavel u své milé. V Mýtě u Nováků zastavuje řidič Zdeněk svého Tranzita před půlnocí. **Akce zdárně skončila.**

REKAPITULACE:

V uplynulých 15 dnech skupina najela **autem** téměř **7000 km**.

Na kolech jsme seděli asi **50 hodin**, bylo **najeto 900 km** a **nastoupáno** více než **20 km**.

Náklady na tuto akci byly o něco vyšší, než bylo dohodnuto před odjezdem, ale nakonec se Petr s dopravcem dohodl na oboustranném kompromisu. Každý z nás zaplatil **11 800 Kč** za dopravu a dálniční poplatky + **31 E** za kempy. Takže vzhledem k délce akce a najetým kilometrům – „**pro nás dobrý**“.

Důležitý, ne-li nejdůležitější, byl fakt, že se nám během pobytu vyhnuly choroby a pády. Na vlastní kůži jsme poznali, jak obtížná stoupaní vybírají v současnosti organizátoři všech velkých cyklistických závodů a o to více si teď dokážeme vážit každého cyklisty, který tyto závody dokáže, byť „jen“ objet.

text : Milan Kubík **mapky a profily**: Milan Lehký
foto : Milan Kubík, Luboš Popelka, Milan Lehký a Petr Novák
ve Vysokém Mýtě – srpen 2009